

Слѣдъ буря.

(Разказва едно момиченце).

Съ какви весели капчици чука дъжда по покрива и стъпалата! Колко обичамъ да гледамъ облацитѣ, изъ които лѣкатуши ослѣпителна грѣмотевица!

Вѣтърътъ утихна. Всичко замълча.

Въ стаята при мене нѣма никой и азъ се измъкнахъ полека, излѣзохъ вѣнъ и фукнахъ изъ градината. Сѣкашъ на крилѣ летѣхъ.

Наоколо бѣ всичко тихо. Борикитѣ миришатъ приятно и азъ леко-леко дишамъ. Цвѣтята ми се кланятъ отъ двѣтѣ страни на пжтеката. Розата, лалетата, слънчогледитѣ ме удрятъ съ мокритѣ си цвѣтове по лицето; цѣла се измокрихъ. Обущата ми потънаха въ вода отъ мократа трѣва. А азъ все тичахъ напрѣдъ, сѣкашъ нѣкого догонвахъ.

Ето и акацията, цѣла обсипана съ бѣли и дъхави цвѣтове. Застанахъ подъ нея, уловихъ едно клонче